YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

16 päivänä maaliskuuta 2006 *

Asiassa T-322/03,

Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH, kotipaikka Salzburg (Itävalta), edustajinaan Rechtsanwalt H. Zeiner ja Rechtsanwalt M. Baldares del Barco,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena SMHV:n valituslautakunnassa käydyssä menettelyssä oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Herold Business Data GmbH & Co. KG, aiemmin Herold Business Data AG, kotipaikka Mödling (Itävalta), edustajinaan Rechtsanwalt A. Lensing-Kramer, Rechtsanwalt C. von Nussbaum ja Rechtsanwalt U. Reese,

ja jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu 19.6.2003 tehdystä SMHV:n ensimmäisen valituslautakunnan päätöksestä, joka koskee Herold Business Data AG:n ja Telefon & Buch Verlagsgesellschaft mbH:n välistä mitättömyysmenettelyä (yhdistetyt asiat R 580/2001-1 ja R 592/2001-1),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja M. Jaeger sekä tuomarit V. Tiili ja O. Czúcz,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.9.2003 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.9.2004 jätetyn vastineen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 15.9.2004 jätetyn väliintulijan vastineen,

ottaen huomioon 14.9.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantaja haki 2.10.1996 yhteisön tavaramerkkiä sisämarkkinoiden harmonisointivirastolta (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) perusteella, sellaisena kuin se on muutettuna.

2 Haettu tavaramerkki oli sanamerkki WEISSE SEITEN. Tavarat ja palvelut, joita varten rekisteröintiä haettiin, kuuluivat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevaan 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkiin 9, 16, 41 ja 42, ja vastaavat seuraavaa kuvausta:

– luokka 9: "Tieteelliset, merenkulku-, maanmittaus-, sähkö-, valokuvaus-, elokuva-, optiset, punnitus-, mittaus-, merkinanto-, valvonta-, hengenpelastus- ja opetuslaitteet ja -kojeet; äänen ja kuvan tallennus-, siirto- ja toistolaitteet; magneettiset tietovälineet ja nauhoitetut tallennusvälineet tietojenkäsittelylait-

teille ja -laitteistoille, erityisesti nauhat, levyt, CD-ROM-levyt; äänilevyt; myyntiautomaatit ja kolikkokäyttöisten laitteiden koneistot; kassakoneet, laskukoneet, tietojenkäsittelylaitteet ja tietokoneet; tulensammutuslaitteet";

– luokka 16: "Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet, hakuteokset, alakohtaiset luettelot; kirjansidonta-aineet; valokuvat; paperikauppatavarat; paperi- ja kotitalousliimat; taiteilijantarvikkeet; siveltimet; kirjoituskoneet ja konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet); muoviset pakkaustarvikkeet (jotka eivät sisälly muihin luokkiin); pelikortit; painokirjasimet; painolaatat";

– luokka 41: "Kustantamojen palvelut, erityisesti tekstien, kirjojen, aikakauslehtien ja sanomalehtien toimittaminen";

– luokka 42: "Toimittajan palvelut".

3 Haettu tavaramerkki rekisteröitiin 28.9.1999.

4 Herold Business Data GmbH & Co. KG, aiemmin Herold Business Data AG, vaati 14.2.2000, että tämä rekisteröinti julistetaan mitättömäksi asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan perusteella siitä syystä, että rekisteröinti kuului mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b–d ja g alakohdassa säädettyjen ehdottomien mitättömyysperusteiden soveltamisalaan. Väliintulija vetosi Patentamtin (Itävallan patenttivirasto) mitättömyysosaston 6.11.1998 tekemään päätökseen, jolla julistettiin mitättömäksi Itävallan tavaramerkki WEISSE SEITEN, ja Oberste

Patent- und Markensenatin (Itävallan korkein tavaramerkki- ja patenttiviranomainen) 22.9.1999 tekemään päätökseen, jolla vahvistettiin Patentamtin päätös seuraavien tavaroiden osalta: "paperi ja painotuotteet". Lisäksi se esitti mitättömyysvaatimuksensa tueksi mitättömyyslautakunnassa muun muassa seuraavat asiakirjat:

– 22.9.1995 annettu komission tiedonanto Euroopan parlamentille ja neuvostolle hakemistomarkkinoiden ja televiestinnän muiden tietopalveluiden tulevasta kehityksestä kilpailuympäristössä (jäljempänä komission tiedonanto)

– puhelinluetteloita koskevia erilaisia Itävallan postin tiedotteita

– jäljennös Itävallan puhelinluetteloiden tilauslomakkeista vuosilta 1993/94 ja 1994/95

– ohjeet virallisten puhelinluetteloiden toimittamista varten, josta väliintulija ja Itävallan posti- ja lennätinlaitos olivat tehneet sopimuksen vuonna 1992

– jäljennös väliintulijan ja Itävallan posti- ja lennätinlaitoksen eri osastojen välisestä kirjeenvaihdosta, joka koski "Weiße Seitenin" (valkoisten sivujen) toimittamista

– Internet-hakujen tulokset.

5 Mitättömyysosasto julisti 5.4.2001 tavaramerkin WEISSE SEITEN osittain mitättömäksi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan ja 2 kohdan perusteella siltä osin kuin se koski puhelinluetteloita, joissa esitettiin liittymänhaltijoiden nimet painetussa tai sähköisten tallennusvälineiden muodossa (luokat 9 ja 16) sekä kustantamojen harjoittamaa tällaisten puhelinluettelojen, joissa esitetään liittymänhaltijoiden nimet, toimittamista (luokka 41). Siten se rajoitti tavaroiden ja palveluiden luetteloa ja lisäsi luokan 9 osalta maininnan "näihin tavaroihin eivät kuulu tavarat, jotka koskevat tai sisältävät puhelinluetteloita, joissa esitetään liittymänhaltijoiden nimet", luokan 16 osalta maininnan "näihin tavaroihin eivät kuulu puhelinluettelot, joissa esitetään liittymänhaltijoiden nimet" ja luokan 41 osalta "näihin palveluihin ei kuulu sellaisten puhelinluetteloiden toimittaminen, joissa esitetään liittymänhaltijoiden nimet". Mitättömyysvaatimus hylättiin muilta osin.

6 Väliintulija ja kantaja valittivat asetuksen N:o 40/94 57–62 artiklan nojalla SMHV:oon mitättömyysosaston päätöksestä, väliintulija mitättömyysvaatimuksen osittaisen hylkäämisen osalta ja kantaja sen osalta, että hänen tavaramerkkinsä julistettiin osittain mitättömäksi.

7 SMHV:n ensimmäinen valituslautakunta ratkaisi nämä kaksi valitusta, jotka oli yhdistetty SMHV:n valituslautakuntien menettelysäännöistä 5.2.1996 annetun komission asetuksen (EY) N:o 216/96 (EYVL L 28, s. 11) 7 artiklan 1 kohdan perusteella, 19.6.2003 tekemällään päätöksellä (yhdistetyt asiat R 580/2001-1 ja R 592/2001-1; jäljempänä riidanalainen päätös), hyväksyi osittain väliintulijan valituksen ja hylkäsi kantajan valituksen. Se kumosi mitättömyysosaston päätöksen ja julisti tavaramerkin WEISSE SEITEN mitättömäksi seuraavien tavaroiden ja palveluiden osalta:

– luokka 9: "Magneettiset tietovälineet ja nauhoitetut tallennusvälineet tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhat, levyt, CD-ROM-levyt"

– luokka 16: "Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet, hakuteokset, alakohtaiset luettelot; taiteilijantarvikkeet; konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet)"

– luokka 41: "Kustantamojen palvelut, erityisesti tekstien, kirjojen, aikakauslehtien ja sanomalehtien toimittaminen"

– luokka 42: "Toimittajan palvelut".

8 Valituslautakunta katsoi ensinnäkin, että edellisessä kohdassa mainittujen luokkaan 9 kuuluvien tuotteiden osalta ja luokkaan 16 kuuluvien painotuotteiden, hakuteosten ja alakohtaisten luetteloiden osalta tavaramerkki WEISSE SEITEN oli rekisteröity asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan vastaisesti. Lisäksi se katsoi, että kaikkien edellisessä kohdassa mainittujen tavaroiden ja palveluiden (jäljempänä kyseiset tavarat ja palvelut) osalta oli sovellettava myös mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohtaa.

Asianosaisten vaatimukset

9 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– muuttaa riidanalaista päätöstä siten, että mitättömyysvaatimus hylätään kokonaisuudessaan

– toissijaisesti kumoaa riidanalaisen päätöksen siltä osin kuin mitättömyysvaatimus on hyväksytty ja velvoittaa SMHV:n tarvittaessa lisämenettelyn jälkeen tekemään uuden päätöksen ja hylkäämään kokonaan mitättömyysvaatimuksen

– velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 SMHV vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

11 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen

12 Asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 5 kohdan mukaan SMHV:n valituslautakunnan päätöstä vastaan nostettava kanne on pantava vireille kahden kuukauden kuluessa siitä, kun riidanalainen päätös on annettu tiedoksi. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 102 artiklan 2 kohdan mukaan prosessuaalista määräaikaa pidennetään pitkien etäisyyksien vuoksi kymmenellä päivällä.

13 Tässä asiassa riidanalainen päätös on annettu tiedoksi kantajalle 1.7.2003. Kanteen nostamiselle asetettu määräaika on siis päättynyt 11.9.2003, kun otetaan huomioon etäisyyksiä koskeva määräajan pidennys.

14 Kanne on tosin saapunut faksilla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 8.9.2003 eli ennen kanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymistä.

15 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 43 artiklan 6 kohdan mukaan se päivä, jona jäljennös oikeudenkäyntiasiakirjan allekirjoitetusta alkuperäiskappaleesta saapuu ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon telekopiolaitteen välityksellä, otetaan kuitenkin prosessuaalisten määräaikojen noudattamisen kannalta huomioon ainoastaan, jos asiakirjan allekirjoitettu alkuperäiskappale jätetään kirjaamoon viimeistään kymmenen päivän kuluessa faksin vastaanottamisesta.

16 Tässä asiassa alkuperäiskappale on saapunut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 19.9.2003 eli edellä mainitun kymmenen päivän määräajan päätyttyä. Näin ollen työjärjestyksen 43 artiklan 6 kohdan mukaisesti ainoastaan allekirjoitetun alkuperäiskappaleen jättämispäivä eli 19.9.2003 on otettava huomioon kanteen nostamiselle asetetun määräajan osalta. On siis todettava, että kannekirjelmä on jätetty tämän määräajan päättymisen jälkeen.

17 Kantaja kuitenkin väittää, että kyseessä on ylivoimainen este tai ainakin ennalta-arvaamaton seikka.

18 On todettava, että ylivoimaisen esteen ja ennalta-arvaamattomien seikkojen käsitteet sisältävät paitsi objektiivisen elementin, joka liittyy epätavallisiin ja asianomaisesta riippumattomiin seikkoihin, myös subjektiivisen elementin, joka liittyy asianomaisen velvollisuuteen suojautua epätavallisen tapahtuman seurauksia vastaan ryhtymällä tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin, jotka eivät vaadi kohtuuttomia uhrauksia.

Asianomaisen on etenkin seurattava tarkkaan asian käsittelyn vaiheita ja erityisesti osoitettava huolellisuutta noudattaakseen asetettuja määräaikoja (asia C-195/91 P, Bayer v. komissio, tuomio 15.12.1994, Kok. 1994, s. I-5619, 32 kohta). Niinpä ylivoimaisen esteen ja ennalta-arvaamattomien seikkojen käsitteet eivät sovellu tilanteeseen, jossa huolellinen ja harkitseva henkilö olisi objektiivisesti arvioiden kyennyt välttämään kanteen nostamisen määräajan umpeutumisen (ks. vastaavasti asia 209/83, Valsabbia v. komissio, tuomio 12.7.1984, Kok. 1984, s. 3089, 22 kohta ja asia C-325/03 P, Zuazaga Meabe v. SMHV, määräys 18.1.2005, Kok. 2005, s. I-403, 25 kohta).

19 Tässä asiassa kantaja on toimittanut 9.9.2003 eli faksin lähettämistä seuraavana päivänä kannekirjelmänsä alkuperäiskappaleen suoraan Itävallan postille lähetettäväksi. Sittemmin Itävallan posti on toimittanut lähetyksen 11.9.2003 Luxemburgin postille, joka on antanut sen 12.9.2003 Michel Greco -yritykselle. Mainitulta yritykseltä on kuitenkin kestänyt seitsemän päivää toimittaa lähetys ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon.

20 Näin ollen myöhästymisen pääasiallisena tai jopa ainoana syynä on se seikka, että kannekirjelmä on tullut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen haltuun vasta seitsemän päivää sen jälkeen, kun se on saapunut Luxemburgiin (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 25/65 ja 26/65, Simet ja Feram v. korkea viranomainen, tuomio 2.3.1967, Kok. 1967, s. 39). Tätä seikkaa on pidettävä kantajan osalta ennalta-arvaamattomana seikkana, eikä kantajan, joka on osoittanut tavanomaisen valistuneelta kantajalta odotettua huolellisuutta määräaikojen noudattamiseksi, voida katsoa vaikuttaneen myöhästymiseen omalla käyttäytymisellään.

21 Näin ollen kanne voidaan ottaa tutkittavaksi.

Toisen vaatimuksen tutkittavaksi ottaminen

22 Toisen vaatimuksen toisessa osassa kantaja vaatii ennen kaikkea, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin velvoittaa SMHV:n tekemään uuden päätöksen ja hylkäämään mitättömyysvaatimuksen kokonaisuudessaan.

23 Tältä osin on muistutettava, että asetuksen N:o 40/94 63 artiklan 6 kohdan mukaan SMHV:n on toteutettava yhteisöjen tuomioistuimen tuomion täytäntöönpanosta johtuvat toimenpiteet. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei siis ole antaa tältä osin SMHV:lle määräystä. SMHV:n on itse tehtävä päätelmät yhteisöjen tuomioistuinten tuomioiden tuomiolauselman ja perustelujen perusteella (asia T-331/99, Mitsubishi HiTec Paper Bielefeld v. SMHV (Giroform), tuomio 31.1.2001, Kok. 2001, s. II-433, 33 kohta; asia T-34/00, Eurocool Logistik v. SMHV (EUROCOOL), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-683, 12 kohta ja asia T-129/01, Alejandro v. SMHV – Anheuser-Busch (BUDMEN), tuomio 3.7.2003, Kok. 2003, s. II-2251, 22 kohta).

24 Kantajan toisen vaatimuksen toista osaa ei siis voida ottaa tutkittavaksi.

Pääasia

25 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi neljään kanneperusteeseen. Ensimmäinen kanneperuste koskee sitä, että riidanalainen päätös ei vastaa itävaltalaista päätöstä, toinen kanneperuste koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan, kolmas c alakohdan ja neljäs b alakohdan rikkomista.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee sitä, että riidanalainen päätös ei vastaa itävaltalaista päätöstä

Asianosaisten lausumat

26 Kantaja väittää, että riidanalainen päätös on epäjohdonmukainen sikäli kuin se perustuu muuhun kuin Itävallan kansallisten viranomaisten Oberste Patent- und Markensenatin 22.9.1999 tekemässä päätöksessä tekemään arviointiin Itävallan yleisöstä.

27 SMHV huomauttaa, että sillä ei ole oikeudellista velvoitetta valvoa, että sen päätökset ovat yhdenmukaisia kansallisten päätösten kanssa. Lisäksi arvioitavat tosiseikat eivät olleet samoja, koska kansalliset viranomaiset olivat käyttäneet päätöksensä perustana kielenkäyttöä Itävallassa, kun SMHV:n taas oli otettava huomioon kielenkäyttö koko sisämarkkinoilla ja siis myös Saksassa.

28 Lisäksi SMHV korostaa, että Oberste Patent- und Markensenatin päätöksellä vahvistettiin, että tavaramerkki WEISSE SEITEN oli mitätön siltä osin kuin se koski tavaroita "paperi ja painotuotteet", koska se oli kuvaileva (merkityksessä "väriltään valkoiset sivut"), ja nämä päätökset olivat siis keskenään johdonmukaiset tältä osin.

29 Väliintulija huomauttaa, että SMHV:llä ei ole mitään velvollisuutta noudattaa kansallisen viranomaisen arviointia, joten 22.9.1999 tehdyllä päätöksellä ei ole merkitystä sen kannalta, miten Itävallan yleisö mieltää kyseisen tavaramerkin.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

30 On todettava, että SMHV:n ei tarvitse käyttää kansallista päätöstä sitä koskevan arviointinsa perustana, miten merkityksellinen yleisö mieltää kyseisen tavaramerkin. Tavaramerkkejä koskeva yhteisöjen lainsäädäntö muodostaa itsenäisen järjestelmän, joka koostuu sille ominaisesta sääntöjen kokonaisuudesta ja sille ominaisista tavoitteista ja jonka soveltaminen on riippumaton kansallisista järjestelmistä (asia T-32/00, Messe München v. SMHV (electronica), tuomio 5.12.2000, Kok. 2000, s. II-3829, 47 kohta). Näin ollen sitä, onko merkki rekisteröitävissä yhteisön tavaramerkiksi, on arvioitava ainoastaan asian kannalta merkityksellisen yhteisön lainsäädännön perusteella. Jäsenvaltiossa tai yhteisön ulkopuolisessa maassa tehty päätös, jolla tämä sama merkki on hyväksytty rekisteröitäväksi kansalliseksi tavaramerkiksi, ei sido SMHV:tä eikä asiaa mahdollisesti käsitteleviä yhteisöjen tuomioistuimia. Näin on siitä riippumatta, että tällainen päätös on tehty jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 21 päivänä joulukuuta 1988 annetulla ensimmäisellä neuvoston direktiivillä 89/104/ETY (EYVL 1989, L 40, s. 1) yhdenmukaistetun kansallisen lainsäädännön perusteella tai maassa, joka kuuluu kielialueeseen, jonka kieleen kyseinen sanamerkki pohjautuu (asia T-106/00, Streamserve v. SMHV (STREAMSERVE), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-723, 47 kohta ja asia T-19/04, Metso Paper Automation v. SMHV (PAPERLAB), tuomio 22.6.2005, Kok. 2005, s. II-2383, 37 kohta).

31 Näin ollen se, että riidanalainen päätös ei mahdollisesti vastaa itävaltalaista päätöstä, ei voi merkitä merkityksellisen yhteisön lainsäädännön rikkomista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tutkii muiden kanneperusteiden yhteydessä sen, onko SMHV arvioinut sitä, millä tavalla merkityksellinen yleisö mieltää kyseisen merkin, oikein tässä asiassa.

32 Näin ollen ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

33 Kantaja riitauttaa valituslautakunnan arvioinnin, jonka mukaan "weiße Seiten" on tullut saksan kieleen "alphabetisches Teilnehmerverzeichnisin" (liittymänhaltijoiden aakkosellinen puhelinluettelo) synonyymina viimeistään silloin, kun komission tiedonanto julkaistiin vuonna 1995 ja että sitä käytettiin Itävallassa jo aikaisemmin aakkosellisen puhelinluettelon merkityksessä. Se väittää, että ainoastaan objektiivinen nimitys, jonka suurin osa kyseessä olevista tahoista ymmärtää ja jota käytetään tavanomaisesti, voi muodostaa asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun ehdottoman hylkäysperusteen. Merkin satunnainen käyttö yleisnimenä ei riitä tällaisen nimityksen muodostamiseen.

34 Kantajan mukaan on mahdollista, että englanninkielisellä alueella käsitteillä "Yellow Pages" (keltaiset sivut) ja "White Pages" (valkoiset sivut) nimitetään tavallisesti osoite- tai puhelinluettelon alakohtaista ja virallista osaa. Koska nimitystä "gelbe Seiten" (keltaiset sivut) käytetään runsaasti saksan yleisessä kielenkäytössä, tästä merkistä on tullut tavallinen yleinen ilmaisu, jolla yleisesti tarkoitetaan alakohtaista luetteloa. Sanayhdistelmästä "Weiße Seiten" ei kuitenkaan ole koskaan tullut saksankielisellä alueella tavallista ilmausta, jolla osoitettaisiin yleisnimityksenä osoite- tai puhelinluettelon virallista osaa. Lisäksi komission tiedonannossa on kyse pikemminkin englanninkielisen nimityksen "White Pages" käännöksestä kuin uuden objektiivisen nimityksen luomisesta saksan kieleen.

35 Kantaja väittää, että se, että joku muu, joka ei ole hankkinut itselleen yksinoikeutta rekisteröinnillä, on jo kerran tai jopa satunnaisesti käyttänyt tällaista omaperäistä sanayhdistelmää, jolla tarkoitetaan tavallaan tavaroita, ei voi olla perusteena sille,

että objektiivisen nimityksen rekisteröinnille olisi este, koska sitä seikkaa ei esiinny, että yleisö käyttäisi tavallisesti nimitystä ja että sitä käytettäisiin yleisessä kielenkäytössä. Ainoastaan silloin kun myös muut kilpailijat käyttävät tällaista nimitystä ja sitä käytetään yleisesti, syntyy hyvä kauppatapa ja sanayhdistelmästä voi tulla osa yleistä kielenkäyttöä. Asiakirja-aineistossa todetaan ainoastaan, että väliintulija on jo käyttänyt tietyissä poikkeuksellisissa tilanteissa tätä nimitystä mutta varustanut sen kuitenkin vastaavilla selityksillä, jotta se olisi helpommin ymmärrettävissä. Asiakirja-aineistoon ei sisälly mitään näyttöä siitä, että tästä julkaisun omaperäisestä nimityksestä olisi myös tullut osa saksan yleistä kielenkäyttöä. Tällaista merkin kehittymistä ei voida olettaa ja päätellä hypoteettisesti, vaan se on osoitettava. SMHV on itse hyväksynyt rajoituksetta tavaramerkin WEISSE SEITEN tutkijan vastustuksesta huolimatta, koska se katsoi kantajan mukaan, että nimityksestä ei ollut tullut tavallinen yleisön keskuudessa ja että se ei myöskään kuulunut saksan kielen yleiseen sanastoon. Tällaisissa tilanteissa mitättömyyttä vaativan osapuolen eli väliintulijan on esitettävä näyttö siitä, että SMHV on ilmoitusmenettelyn aikana jättänyt huomioimatta ehdottomaan hylkäysperusteeseen liittyvän olennaisen näkökohdan.

36 Kantajan mukaan, vaikka olisi myönnettävä, että komissio ja Itävallan posti- ja lennätinlaitos ovat julkaisemalla ja käyttämällä satunnaisesti sanayhdistelmää "weiße Seiten" selityksin varustettuna luoneet objektiivisen nimityksen, valituslautakunta ei ole ilmoittanut syitä, joiden vuoksi tätä nimitystä sovelletaan myös muihin tavaroihin ja palveluihin kuin kirjan muodossa oleviin puhelinluetteloihin. Riidanalaisessa päätöksessä ei ole mitään perusteluja, joilla selitetään se, miksi sähköinen tiedosto tai Internet-sivusto, jonka nimi on "WEISSE SEITEN", joka ei ole valkoinen ja joka ei muodostu sivuista, ei saa olla nimeltään "WEISSE SEITEN" ja miltä osin oli kyse objektiivisesta nimityksestä.

37 SMHV korostaa ensinnäkin, että valituslautakunta tai mitättömyysosasto ei ole missään vaiheessa katsonut, että pelkästään se, että komissio on käyttänyt sanayhdistelmää "weiße Seiten", riittäisi rekisteröinnin hylkäämiseen. Tämän käytön on katsottu ilmentävän sitä hetkeä kielen kehityksessä, jolloin tämä sanayhdistelmä on esitetty jopa Euroopan tasolla ainakin asianomaisissa ammattipiireissä yleisenä,

kuten mitättömyysosaston päätöksessä on todettu, tai ilmentävän hetkeä, jolloin viimeistään siitä on tullut liittymänhaltijoiden aakkosellisen puhelinluettelon synonyymi saksan kielessä, kuten riidanalaisessa päätöksessä on todettu.

38 Valituslautakunnan päätelmä, jonka mukaan kyseisestä sanayhdistelmästä on tullut yleisilmaisu jo ennen rekisteröintihakemuksen tekopäivää, on syntynyt Itävallan ja Saksan kielialueilta peräisin olevan runsaan asiakirja-aineiston arvioinnin ja komission tiedonannon perusteella. Lisäksi mainittu tiedonanto perustuu asiakirjoihin ja tutkimuksiin, joissa käytettiin jo sanayhdistelmää "weiße Seiten" yleiskäsitteenä. Alaviitteissä ja taulukoissa olevissa lähdeviittauksissa viitataan nimittäin Coopers & Lybrand, Deloitten vuonna 1992 suorittamaan tutkimukseen, jossa käytettiin jo tätä käsitettä. Näin ollen komission tiedonantoa ei voida luonnehtia ainoaksi käytöksi vaan asianmukaiseksi näytöksi siitä, että tästä sanayhdistelmästä oli ainakin asianomaisissa ammattipiireissä tullut yleinen ilmaus, jolla tarkoitettiin liittymänhaltijoiden aakkosellista puhelinluetteloa.

39 Lisäksi tämän käsitteen käyttö ei rajoitu pelkästään Saksaan ja Itävaltaan, sillä sitä on jo pitkään käytetty myös Luxemburgissa.

40 Näin ollen SMHV:n mukaan ei ole epäilystäkään siitä, että käsite "weiße Seiten" oli jo yleiskäsite saksan kielessä rekisteröintihakemuksen tekopäivänä. "Hyvän kauppatavan" on ymmärrettävä tarkoittavan kaupankäynnissä noudatettavaa tapaa. Näin ollen tavallinen käyttö sellaisen ryhmän keskuudessa, joka on rajatumpi kuin koko yleisö, riittää muodostamaan hylkäysperusteen. Joka tapauksessa viimeistään komission tiedonannon, joka on osoitettu laajalle yleisölle, julkaisemispäivänä kyseisestä sanayhdistelmästä on tullut tavallinen yleisessä kielenkäytössä.

41 SMHV huomauttaa, että erityisesti sähköisten tallennusvälineiden osalta kantaja ymmärtää väärin käsitteen "weiße Seiten", koska se rinnastaa sen käsitteeseen "weißfarbige Seiten" (väriltään valkoiset sivut) ja koska se vetoaa siihen seikkaan, että sähköinen tallennusväline ei ole valkoinen eikä siinä ole sivuja. Valituslautakunta on perustellusti katsonut, että koska puhelinluetteloja tarjotaan myös sähköisessä muodossa, tällaista tietomuotoa voidaan myös kuvata täsmällisemmin käsitteellä "weiße Seiten".

42 Väliintulija väittää, että valituslautakunta on perustellusti todennut, että sanayhdistelmästä "weiße Seiten" on tullut ilmaus, jota käytetään yleisesti aakkosellisesti luokiteltujen liittymänhaltijoiden puhelinnumeroiden luetteloista.

43 Itävallan posti- ja lennätinlaitoksen asiakirjoista ilmenee, että tämä sanayhdistelmä oli tavallinen Itävallassa jo vuosina 1992–1993. Koska pelkkää käsitettä "weiße Seiten" ilman muita mainintoja käytettiin tilauslomakkeissa, väliintulija katsoo, että postin itävaltalaiset asiakkaat eivät voineet hankkia puhelinluetteloa, elleivät he tunteneet tämän käsitteen merkitystä. Näin ollen selittävä maininta (liittymänhaltijaluettelo) ei ollut tarpeen, jotta postin asiakkaat kykenisivät ymmärtämään kyseisen käsitteen. Pelkästään se, että tavaran tyyppi (liittymänhaltijaluettelo) mainitaan tavaran nimityksen (weiße Seiten) ohella, tai ilmaisujen "alakohtainen luettelo" ja "gelbe Seiten" rinnakkainen käyttö eivät ole esteenä sille, että kyse on tavaran tavalliseksi tulleesta nimityksestä.

44 Väliintulijan mukaan tämä käyttö ei ollut irrallista tai satunnaista. Ratkaisevana seikkana ei ole esitettyjen asiakirjojen määrä vaan näiden asiakirjojen sisältö ja merkitys. Tiedote oli lähetetty kaikkiin Itävallan koteihin, jotka olivat tutustuneet siihen. Lisäksi se, että kaikki kilpailijat tai suuri osa niistä käyttivät kyseistä nimitystä, ei ole mitenkään tarpeen sen osoittamiseksi, että tavaran nimityksestä on tullut tavallinen. Merkitystä oli sillä, pitikö yleisö nimitystä yleensä tavallisena. Tavara-

merkin, johon sisältyy lajinimitys, kehittymisen syynä on yleensä se, että suhteellisen pitkän ajan markkinoilla on ainoastaan yksi tietyn tuotteen toimittaja ja että tästä syystä yleisö käyttää tavaramerkkiä ja tavaran nimitystä synonyymeinä. Vuosien 1992 ja 1993 aikana valtion monopoliaseman johdosta virallisten puhelinluetteloiden alalla ei Itävallan postin ohella ole ollut mitään muuta toimittajaa.

45 Komission tiedonanto osoittaa, että kyseistä sanayhdistelmää on käytetty myös muissa maissa liittymänhaltijaluetteloista käytettynä tavallisena nimityksenä. Komissio käytti markkinoiden tilaa koskevassa esityksessään ilmaisuja ja nimityksiä, joita se oli kohdannut edeltävän tutkimuksen aikana. Nimitys "weiße Seiten" ei siis ole komission uusi mielivaltainen luomus vaan markkinoilla jo yleinen nimitys puhelinluetteloista.

46 Väliintulija viittaa tämän kanteen yhteydessä Internetissä tehtyihin hakuihin ja toteaa, että käsitettä "weiße Seiten" käytetään muun muassa Belgiassa (pages blanches), Ranskassa (pages blanches), Italiassa (pagine bianche), Romaniassa (white pages), San Marinossa (pagine bianche), Sveitsissä (pagine bianche), Marokossa (pages blanches), Meksikossa (paginas blancas) sekä Australiassa ja Uudessa-Seelannissa (white pages). Väliintulija korostaa, että sillä, että tätä käsitettä käytetään muilla Euroopan unionin kielillä, on merkitystä, koska Euroopan unionin saksankielisellä alueella voimassa olevaan tavaramerkkiin perustuva kanne eri kielellä käytettyä mutta samaa nimitystä vastaan on mahdollinen.

47 Lisäksi väliintulija väittää, että koska asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettu ehdoton hylkäysperuste oli olemassa jo tavaramerkkihakemuksen jättämishetkellä vuonna 1996 ja sen rekisteröintihetkellä vuonna 1999, sillä, onko tavaramerkkiä vastaan mahdollisesti tehty väite, ei ole merkitystä.

48 Lopuksi väliintulija väittää, että nimitys "weiße Seiten" on lajinimitys liittymänhaltijaluetteloista, joten se kattaa painettujen luetteloiden lisäksi kaikenlaiset liittymänhaltijaluettelot tallennusvälineen luonteesta riippumatta.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

49 On todettava, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohtaa on tulkittava siten, että se on esteenä tavaramerkin rekisteröinnille ainoastaan, jos ne merkit tai merkinnät, joista tämä tavaramerkki yksinomaan muodostuu, ovat tulleet tavallisiksi yleisessä kielenkäytössä tai hyvän kauppatavan mukaan niiden tavaroiden tai palvelujen osoittajina, joita varten kyseisen tavaramerkin rekisteröintiä on haettu (ks. vastaavasti asia C-517/99, Merz & Krell, tuomio 4.10.2001, Kok. 2001, s. I-6959, 31 kohta ja asia T-237/01, Alcon v. SMHV – Dr. Robert Winzer Pharma (BSS), tuomio 5.3.2003, Kok. 2003, s. II-411, 37 kohta). On näin ollen todettava, että tavaramerkin tavallisuutta voidaan arvioida ainoastaan toisaalta ottaen huomioon ne tavarat tai palvelut, jotka tavaramerkki kattaa, vaikka kyseessä olevassa säännöksessä ei nimenomaisesti viitata niihin, ja toisaalta ottaen huomioon se, millä tavalla kohdeyleisö ymmärtää tavaramerkin (em. asia BSS, tuomion 37 kohta).

50 Kohdeyleisön osalta on todettava, että merkin tavallisuutta arvioidaan ottamalla huomioon kyseessä olevan tavaratyypin sellaisen keskivertokuluttajan oletetut odotukset, jonka oletetaan olevan tavanomaisen valistunut sekä kohtuullisen tarkkaavainen ja huolellinen (em. asia BSS, tuomion 38 kohta).

51 Lisäksi vaikka asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja sen 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan soveltamisalat ovat ilmeisellä tavalla osittain päällekkäiset, viimeksi mainitussa säännöksessä tarkoitettujen tavaramerkkien rekisteröinnin

epääminen ei perustu näiden tavaramerkkien kuvailevuuteen vaan niiden tämänhetkiseen käyttöön aloilla, joihin niiden tavaroiden ja palvelujen kauppa kuuluu, joita varten kyseisten tavaramerkkien rekisteröintiä on haettu (ks. vastaavasti em. asia Merz & Krell, tuomion 35 kohta ja em. asia BSS, 39 kohta).

52 Lopuksi sellaisten tavaramerkin muodostavien merkkien tai merkintöjen perusteella, jotka ovat tulleet tavallisiksi yleisessä kielenkäytössä tai hyvän kauppatavan mukaan kyseisen tavaramerkin kattamien tavaroiden tai palvelujen osoittajina, ei voida erottaa tietyn yrityksen tavaroita tai palveluja muiden yritysten tavaroista tai palveluista eivätkä ne siis täytä tavaramerkin keskeistä tehtävää (ks. vastaavasti em. asia Merz & Krell, tuomion 37 kohta ja em. asia BSS, 40 kohta).

53 Tässä asiassa valituslautakunta on katsonut, että tavaramerkin WEISSE SEITEN rekisteröinti oli mitätöitävä asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan nojalla luokkaan 9 kuuluvien "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" ja luokkaan 16 kuuluvien "painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden" osalta. Näin ollen sanayhdistelmän "weiße Seiten" tavallisuutta on arvioitava näiden tavaroiden osalta.

54 Koska nämä tuotteet on tarkoitettu kuluttajille yleensä, on kyse siitä, millä tavalla keskivertokuluttaja mieltää tavaramerkin. Lisäksi, koska kyseinen tavaramerkki muodostuu saksankielisistä sanoista, tämä keskivertokuluttaja on saksankielinen.

55 On todettava, että väliintulijan SMHV:ssa esittämät seikat, jotka on lueteltu edellä 4 kohdassa ja jotka koskevat sanayhdistelmän "weiße Seiten" tavallisuutta kohdeyleisön keskuudessa, osoittavat että sanayhdistelmästä on tullut yksityishenkilöiden puhelinluetteloa tarkoittava tavallinen lajinimitys.

56 Komission tiedonannosta ilmenee, että komissio on käyttänyt useita kertoja käsitettä "weiße Seiten" tarkoittaessaan "alphabetisches Teilnehmerverzeichnisiä". Tätä käsitettä käytetään joskus yksin ja joskus yhdessä tämän jälkimmäisen kuvauksen kanssa. Myös sanayhdistelmää "gelbe Seiten" käytetään tässä tiedonannossa "alakohtaisen luettelon" merkityksessä. Koska tämä tiedonanto on päivätty syyskuussa 1995, se osoittaa, että käsite "weiße Seiten" oli tullut saksan kieleen viimeistään tähän aikaan. Lisäksi, kuten SMHV on perustellusti todennut, tässä tiedonannossa viitataan Coopers & Lybrand, Deloitten vuonna 1992 toteuttamaan tutkimukseen, jossa otettiin jo huomioon tämä käsite.

57 Kantajan väitettä, jonka mukaan on kyse pikemminkin englanninkielisen nimityksen "White Pages" käännöksestä kuin uuden objektiivisen nimityksen luomisesta saksan kieleen, ei voida hyväksyä. Koska kääntäjät näet kääntävät toimielimien asiakirjat äidinkielelleen, nämä henkilöt käyttävät, sikäli kuin on mahdollista, kielelle ominaisia tai käytössä vakiintuneita ilmaisuja.

58 Joka tapauksessa useat Itävallan postin tiedotteet, jotka koskevat puhelinluetteloita, osoittavat, että sanayhdistelmää "weiße Seiten" käytettiin Itävallassa yksityishenkilöiden puhelinluettelon merkityksessä jo viimeistään vuodesta 1992 alkaen. Itävallan posti on laatinut nämä asiakirjat, ja tietyt niistä on osoitettu kaikille liittymänhaltijoille, kun toiset taas on osoitettu suurelle yleisölle. Kaikki nämä asiakirjat koskivat tavaramerkin WEISSE SEITEN hakemispäivää edeltävää aikaa. Näistä asiakirjoista ilmenee, että sanayhdistelmän "weiße Seiten" käyttö ei ole ollut satunnaista, kuten kantaja väittää, vaan että Itävallan posti on katsonut, että suuri yleisö tuntee sen merkityksen, sillä jos asia ei olisi näin, se ei olisi käyttänyt sitä tiedotteissaan.

59 Itävallan puhelinluetteloiden tilauslomakkeiden osalta on todettava, että väliintulija on laatinut ne. Ne koskevat vuosia 1993/94 ja 1994/95 ja sisältävät sekä

sanayhdistelmän "weiße Seiten" että "gelbe Seiten" ilman mitään lisäselityksiä. Näin ollen tilauslomakkeiden vastaanottajien on oletettu tuntevan sanayhdistelmän "weiße Seiten" merkitys.

60 Myös virallisten puhelinluetteloiden toimittamista, josta väliintulija ja Itävallan posti- ja lennätinlaitos olivat tehneet sopimuksen vuonna 1992, koskevista ohjeista ja väliintulijan ja Itävallan posti- ja lennätinlaitoksen eri osastojen välisestä, "Weiße Seitenin" toimittamista koskevasta kirjeenvaihdosta ilmenee, että väliintulija ja mainittu laitos käyttivät vuodesta 1992 lähtien kirjeenvaihdossaan sanayhdistelmää "weiße Seiten" ilman sen merkitystä koskevia lisäselityksiä.

61 Lisäksi 8.8.2000 tehdystä Internet-hausta ilmenee, että sekä ilmaisu "weiße Seiten" että ilmaisu "weisse Seiten" viittaavat puhelinluetteloihin muun muassa sähköisessä ja CD-ROM-muodossa.

62 Vaikka nämä hakutulokset on saatu neljä vuotta tavaramerkkiä WEISSE SEITEN koskevan hakemuksen jättämisen jälkeen, ne vahvistavat tapahtuneen kielellisen kehityksen ja päätelmät, jotka ilmenevät tätä hakemusta edeltävää aikaa koskevista asiakirjoista.

63 Lisäksi Oberste Patent- und Markensenatin päätöksestä ilmenee, että itävaltalainen tavaramerkki WEISSE SEITEN on julistettu mitättömäksi seuraavien tavaroiden osalta: "paperi ja painotuotteet".

64 Lisäksi väliintulija viittaa tämän kanteen yhteydessä tehtyihin Internet-hakuihin, jotka ovat sen vastineen liitteenä, osoittaakseen, että käsite "weiße Seiten" esiintyy useissa maissa. Vastaavasti SMHV viittaa Internet-hakuun, joka on sen vastauskirjelmän liitteenä.

65 On todettava, että kyseisiä vasta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ensimmäistä kertaa esitettyjä asiakirjoja ei voida ottaa huomioon. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostetun kanteen tarkoituksena on nimittäin SMHV:n valituslautakuntien päätösten laillisuuden valvonta asetuksen N:o 40/94 63 artiklassa tarkoitetulla tavalla, joten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole tutkia uudelleen tosiseikkoja niiden asiakirjojen valossa, jotka esitetään ensimmäistä kertaa tässä tuomioistuimessa. Mainitut asiakirjat on siis jätettävä huomiotta ilman, että on tarpeen tutkia niiden todistusvoimaa (asia T-10/03, Koubi v. SMHV – Flabesa (CONFORFLEX), tuomio 18.2.2004, Kok. 2004, s. II-719, 52 kohta; asia T-399/02, Eurocermex v. SMHV (olutpullon muoto), tuomio 29.4.2004, Kok. 2004, s. II-1391, 52 kohta ja asia T-164/03, Ampafrance v. SMHV – Johnson & Johnson (monBeBé), tuomio 21.4.2005, Kok. 2005, s. II-1401, 29 kohta).

66 Kaiken edellä esitetyn perusteella valituslautakunta on perustellusti katsonut, että väliintulijan SMHV:ssa esittämät asiakirjat riittivät osoittamaan, että siihen aikaan, kun kantaja jätti tavaramerkin WEISSE SEITEN rekisteröintiä koskevan hakemuksen, sanayhdistelmästä "weiße Seiten" oli tullut kohdeyleisön osalta tavallinen lajinimityksenä, joka tarkoitti yksityishenkilöiden puhelinluetteloa. Lisäksi on todettava, että kantaja ei ole esittänyt SMHV:ssa näyttöä, jolla voitaisiin osoittaa, että tavaramerkki WEISSE SEITEN ei kuulu asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitetun ehdottoman hylkäysperusteen soveltamisalaan.

67 Kantajan väitettä, jonka mukaan valituslautakunta ei ole ilmoittanut syitä, joiden vuoksi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettua ehdotonta hylkäysperustetta sovelletaan myös muihin tavaroihin ja palveluihin kuin kirjan muodossa oleviin puhelinluetteloihin, ei voida hyväksyä. Valituslautakunta on näet riidanalaisen päätöksen 40 kohdassa esittänyt seuraavaa: "Puhelinluetteloita ei tarjota pelkästään paperimuodossa, vaan myös sähköisessä muodossa. Mitättömyysvaatimuksen esittäjä on jo 80-luvun lopusta lähtien myynyt erilaisia puhelinluetteloita sähköisessä muodossa. Lisäksi nykyisin puhelinluetteloita ei tarjota enää pelkästään CD-ROM-levyn muodossa eli tallennettuina sähköiselle tallennusvälineelle, vaan ne ovat käytettävissä suoraan Internetin välityksellä." Riidanalaisen päätöksen 53 kohdassa se on tämän ehdottoman hylkäysperusteen tutkimuksen

yhteydessä toistanut, että "puhelinluetteloita ei [tarjottu] ainoastaan paperimuodossa, vaan myös sähköisessä muodossa" ja että oli "myös mahdollista käyttää niitä suoraan Internetin välityksellä".

68 Lisäksi se on riidanalaisen päätöksen 41 kohdassa todennut, että "vaikka ilmaisua ei tavallisesti [käytetty] kaikkien rekisteröintihakemuksen kattamien tavaroiden esittelyssä liiketoiminnassa, ehdottoman hylkäysperusteen olemassaolon arvioinnissa [oli] tarkasteltava mainittua yleisilmaisua". Valituslautakunta katsoi, ettei se voinut "erotella mainitun ilmaisun kattamia eri tuotteita eli esimerkiksi (viihteellisiä) romaaneita ja puhelinluetteloita" ja että sen oli "arvioitava erottamiskyvyn puuttuminen kaikkien hakemuksen yhteydessä olevassa luettelossa olevien tuotteiden osalta".

69 Näistä lauseista ilmenee, että valituslautakunta on ilmoittanut syyt, joiden vuoksi se katsoi, että tätä ehdotonta hylkäysperustetta oli sovellettava myös luokkaan 9 kuuluvien "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" ja luokkaan 16 kuuluvien "painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden" osalta ja että se on siten täyttänyt asetuksen N:o 40/94 73 artiklassa olevan perusteluvelvollisuuden.

70 Seuraavaksi on tutkittava, ovatko nämä perustelut asianmukaiset.

71 On riidatonta, että yksityishenkilöiden puhelinluetteloita on saatavilla paitsi paperimuodossa myös sähköisessä muodossa, Internetissä tai CD-ROM-levyillä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo aiemmin korostanut, että "nauhoitettuihin tallennusvälineisiin tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhoihin, levyihin, CD-ROM-levyihin" ja "painotuotteisiin, hakuteoksiin, alakoh-

taisiin luetteloihin" sisältyy lukuisia erilaisia tavaroita, jotka voivat sisältää joko sähköisessä tai paperimuodossa olevia puhelin- tai yhteystietoluetteloita (yhdistetyt asiat T-357/99 ja T-358/99, Telefon & Buch v. SMHV (UNIVERSALTELEFON-BUCH ja UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS), tuomio 14.6.2001, Kok. 2001, s. II-1705, 26 kohta).

72 Näin ollen on katsottava, että sanayhdistelmä "weiße Seiten" on myös tavallinen nimitys sähköisistä puhelinluetteloista, kuten väliintulijan SMHV:ssa käydyn hallinnollisen menettelyn aikana tekemistä Internet-hauista ilmenee.

73 Luokkaan 9 kuuluvien "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" osalta on todettava, että kantaja on hakenut kyseisen tavaramerkin rekisteröintiä erotuksetta koko tämän ryhmän osalta.

74 Näin ollen on vahvistettava valituslautakunnan arvio siltä osin kuin se koskee tätä ryhmää kokonaisuudessaan (ks. vastaavasti asia T-359/99, DKV v. SMHV (EuroHealth), tuomio 7.6.2001, Kok. 2001, s. II-1645, 33 kohta; em. asia STREAMSERVE, tuomion 46 kohta; asia T-355/00, DaimlerChrysler v. SMHV (TELE AID), tuomio 20.3.2002, Kok. 2002, s. II-1939, 34 kohta; asia T-356/00, DaimlerChrysler v. SMHV (CARCARD), tuomio 20.3.2002, Kok. 2002, s. II-1963, 33 ja 36 kohta ja asia T-358/00, DaimlerChrysler v. SMHV (TRUCKCARD), tuomio 20.3.2002, Kok. 2002, s. II-1993, 34 ja 37 kohta).

75 Koska kantaja ei ole tehnyt mitään eroa luokkaan 16 kuuluvien "painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden", joihin paperimuodossa olevat puhelinluettelot kuuluvat, muodostaman yleisen ryhmän sisällä, valituslautakunnan arviointi on vahvistettava siltä osin kuin se koskee tätä ryhmää kokonaisuudessaan.

76 Näin ollen on katsottava, että valituslautakunta on perustellusti julistanut tavaramerkin WEISSE SEITEN rekisteröinnin asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohdan perusteella mitättömäksi luokkaan 9 kuuluvien "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" ja luokkaan 16 kuuluvien "painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden" osalta.

77 Kantajan toinen kanneperuste on siten hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista

Asianosaisten lausumat

78 Kantaja toteaa, että merkki WEISSE SEITEN on muodostettu saksan kieliopin sääntöjen mukaisesti. Keneltäkään ei voi jäädä huomaamatta, että tavaramerkki muodostuu värin "weiß" (valkoinen) nimityksestä ja sanasta "Seiten" (sivut, puolet), jolle on mahdollista antaa useita merkityksiä. Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukainen ehdoton kieltäytymisperuste on olemassa kuitenkin ainoastaan silloin, kun merkillä voidaan antaa merkityksellistä tietoa kyseisistä tavaroista ja palveluista.

79 Kantaja korostaa, ettei julkaisu muodostu valkoisista sivuista, sillä lähes kaikki julkaisut painetaan mustalla musteella valkoiselle paperille. Sanalla "Seiten" ei voida nimittää kirjaa, koska sivut ovat vain yksi tällaisen kirjan osista ja koska tämä ilmaisu ei siis riitä ilmoittamaan kuluttajalle, että pyytäessään "weiße Seiten" hän saa kirjan.

Valkoisen paperin osalta kantaja korostaa, että käyttämätöntä paperia ei koskaan nimitetä sanalla "Seiten" (sivuja), koska sivut ovat ainoastaan julkaisun osa.

80 Kantajan mukaan kukaan, joka kohtaa merkin WEISSE SEITEN, ei ajattele toimitus-, kustannus- tai julkaisemispalveluita. Sanalla "Seite" (sivu, puoli) ei voida koskaan nimittää palvelua, ja väriä "weiß" koskevalla ilmauksella ei myöskään voida luoda mielikuvaa palveluista.

81 Kantaja katsoo tämän perusteella, että koska käsitteellä "weiße Seiten" ei voida kuvata asianmukaisesti ja helposti ymmärrettävällä tavalla kunkin kyseisen tavaran ja palvelun oleellista ominaisuutta, lukuun ottamatta paperia, jonka osalta se ei myöskään ole kuvaileva, tavaramerkkiä WEISSE SEITEN ei voida pitää kuvailevana minkään näistä tavaroista ja palveluista osalta.

82 SMHV huomauttaa, että kantaja tulkitsee riidanalaista päätöstä väärin. "Painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden" ja "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" osalta WEISSE SEITEN -merkki on nimettyjä tuotteita kuvaileva yksityishenkilöiden puhelinluettelon synonyyminä eikä kirjan sivujen valkoisen värin vuoksi. Lisäksi nimitys, josta on tullut tavallinen yleisessä kielenkäytössä, on myös pääsääntöisesti kuvaileva.

83 SMHV korostaa, että vaikka merkki kuvailee ainoastaan osaa määrättyyn ryhmään kuuluvista tuotteista, sitä ei voida rekisteröidä tätä ryhmää varten. Koska merkki

WEISSE SEITEN on yksityishenkilöiden puhelinluetteloita kuvaileva, sitä ei voida rekisteröidä myöskään painotuotteiden osalta, ellei tavaramerkin hakija tai haltija rajoita tavaroiden ja palvelujen luetteloa siten, että puhelinluettelot suljetaan sen ulkopuolelle.

84 Se, että valituslautakunta on tulkinnut merkin merkitsevän väriltään valkoisia sivuja (weißfarbige Seiten), pätee ainoastaan seuraaviin tavaroihin: "paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet, hakuteokset, alakohtaiset luettelot; taiteilijantarvikkeet; konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet)". SMHV:n mukaan käsitettä "weiße Seiten" voidaan käyttää "weißfarbige Blätterin" (valkoiset lehdet) synonyyminä. Näin ollen merkki WEISSE SEITEN on kuvaileva kaikkien näiden tavaroiden osalta. SMHV huomauttaa kuitenkin, että kysymys siitä, mieltääkö kuluttaja myös tämän merkin "neuvonta- ja opetusvälineiden (paitsi laitteet)" kuvailevaksi synonyymiksi, on ratkaisematta, koska kantaja ei ole nimenomaisesti riitauttanut tätä arviointia näiden tavaroiden osalta.

85 Väliintulija väittää, että merkki WEISSE SEITEN on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu kyseisten tavaroiden ja palvelujen jonkin ominaisuuden ja laadun tai käyttötarkoituksen suora ja konkreettinen ilmaus.

86 Väliintulijan mukaan ilmaisuja "Seite" ja "Blätter" käytetään synonyymeinä, kuten GEO:ssa ilmestyneestä artikkelista ja muista sen SMHV:ssa käydyssä menettelyssä esittämistä asiakirjoista ilmenee.

87 Koska merkinnällä "weiß" osoitettaisiin sivuja ja lehtiä, joille ei ole painettu mitään ja joita myydään sellaisina, sillä kuvaillaan tällä tavalla myynnissä olevien sivujen laatua, joten käsitteellä "weiße Seiten" osoitettaisiin tämän tavaran lajia tai laatua.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

88 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan "tavaramerkkejä, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia", ei rekisteröidä. Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 2 kohdassa säädetään lisäksi, että "1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa yhteisöä".

89 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan säännöksellä pyritään siihen yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen, että merkkejä tai merkintöjä, joilla kuvaillaan sen tyyppisten tavaroiden tai palveluiden ominaisuuksia, joita varten rekisteröintiä haetaan, on jokaisen saatava vapaasti käyttää. Tällä säännöksellä estetään siis se, että ainoastaan yksi yritys saisi käyttää tällaisia merkkejä tai merkintöjä sen vuoksi, että ne on rekisteröity tavaramerkiksi (asia C-191/01 P, SMHV v. Wrigley, tuomio 23.10.2003, Kok. 2003, s. I-12447, 31 kohta ja asia T-219/00, Ellos v. SMHV (ELLOS), tuomio 27.2.2002, Kok. 2002, s. II-753, 27 kohta).

90 Mainitussa säännöksessä tarkoitetaan näin ollen sellaisia merkkejä ja merkintöjä, joita voidaan kohdeyleisön näkökulmasta katsottuna normaalisti käyttää kuvailemaan rekisteröintihakemuksen kohteena olevaa tavaraa tai palvelua joko suoraan tai mainitsemalla tavaran tai palvelun oleellinen ominaisuus (asia C-383/99 P, Procter & Gamble v. SMHV, tuomio 20.9.2001, Kok. 2001, s. I-6251, 39 kohta). Merkin kuvailevuutta on siis arvioitava yhtäältä suhteessa kyseisiin tavaroihin tai palveluihin ja toisaalta sen suhteen, miten kohdeyleisö ymmärtää merkin (em. asia CARCARD, tuomion 25 kohta).

91 Asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan soveltamiseksi on tutkittava kyseisten sanamerkkien merkityksen pohjalta sitä, onko merkityksellisen yleisön näkökulmasta katsottaessa tämän tavaramerkin ja rekisteröinnin kohteena olevien tavara- tai palvelulajien välillä riittävän suora ja konkreettinen suhde (ks. vastaavasti em. asia CARCARD, tuomion 28 kohta).

92 Tältä osin on todettava, että jotta SMHV voisi hylätä rekisteröintihakemuksen asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan perusteella, ei ole tarpeen, että tässä artiklassa tarkoitettuja tavaramerkin muodostavia merkkejä ja merkintöjä todellisuudessa käytetään rekisteröinnin hakemisajankohtana sellaisten tavaroiden tai palveluiden kuvailemiseen, joita varten rekisteröintiä on haettu, tai näiden tavaroiden tai palveluiden ominaisuuksien kuvailemiseen. Kuten jo tämän säännöksen sanamuodosta ilmenee, riittävää on, että näitä merkkejä ja merkintöjä voidaan käyttää tällä tavoin. Sanamerkkiin on siis sovellettava kyseisessä säännöksessä tarkoitettua hylkäysperustetta, jos ainakin yksi sanamerkin mahdollisista merkityksistä on sellainen, että se ilmaisee asianomaisten tavaroiden tai palveluiden ominaisuuden (em. asia SMHV v. Wrigley, tuomion 32 kohta).

93 Tässä asiassa valituslautakunta on katsonut, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua ehdotonta hylkäysperustetta oli sovellettava seuraavien tavaroiden ja palvelujen osalta:

– luokka 9: "Magneettiset tietovälineet ja nauhoitetut tallennusvälineet tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhat, levyt, CD-ROM-levyt"

– luokka 16: "Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet, hakuteokset, alakohtaiset luettelot; taiteilijantarvikkeet; konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet)"

– luokka 41: "Kustantamojen palvelut, erityisesti tekstien, kirjojen, aikakauslehtien ja sanomalehtien toimittaminen"

– luokka 42: "Toimittajan palvelut".

94 Vaikka riittää, että jokin asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdassa luetelluista ehdottomista hylkäysperusteista soveltuu, jotta merkiltä on evättävä rekisteröinti yhteisön tavaramerkiksi, on tutkittava myös, onko asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetun ehdottoman hylkäysperusteen soveltaminen ollut perusteltua myös edellä 76 kohdassa tarkoitettujen tavaroiden osalta, joiden osalta on katsottu, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan d alakohtaa oli sovellettu oikein.

95 Sanayhdistelmä "weiße Seiten" on muodostettu oikein saksan kielen kielioppisääntöjen mukaan, kuten kantaja sitä paitsi toteaa, ja muodostuu yleisistä saksankielisistä ilmaisuista.

96 Kuten edellistä kanneperustetta tutkittaessa on todettu, tästä sanayhdistelmästä on saksan kielessä tullut yksityishenkilöiden puhelinluettelon synonyymi. Näin ollen tätä sanayhdistelmää voidaan pitää kuvailevana myös niiden tavaroiden osalta, joiden tavallisena nimityksenä sitä pidetään, eli "magneettisten tietovälineiden ja nauhoitettujen tallennusvälineiden tietojenkäsittelylaitteille ja -laitteistoille, erityisesti nauhojen, levyjen, CD-ROM-levyjen" ja "painotuotteiden, hakuteosten, alakohtaisten luetteloiden" osalta, koska se kuvaa näiden tavaroiden lajia (ks. vastaavasti em. asia UNIVERSALTELEFONBUCH ja UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS, tuomion 28 kohta).

97 Siten kantajan väitteillä, joiden mukaan julkaisu ei muodostu valkoisista sivuista, sillä lähes kaikki julkaisut painetaan mustalla musteella valkoiselle paperille, ja joiden mukaan sanalla "Seiten" ei voida nimittää kirjaa, koska sivut ovat vain yksi tällaisen kirjan osista ja koska tämä ilmaisu ei siis riitä ilmoittamaan kuluttajalle, että pyytäessään "weiße Seiten" hän saa kirjan, ei ole merkitystä, koska valituslautakunta on todennut, että tavaramerkki WEISSE SEITEN on näitä tuotteita kuvaileva yksityishenkilöiden puhelinluettelon synonyyminä, eikä siksi, että tällaisen puhelinluettelon sivut ovat valkoiset.

98 Luokkaan 41 kuuluvat "kustantamojen palvelut, erityisesti tekstien, kirjojen, aikakauslehtien ja sanomalehtien toimittaminen" ja luokkaan 42 kuuluvat "toimittajan palvelut" käsittävät edellä 96 kohdassa mainittujen tavaroiden luomisen ja valmistamisen ja erityisesti sellaisten paperimuodossa olevien tavaroiden luomisen ja valmistamisen, jotka kuuluvat luokkaan 16. Näin ollen sanayhdistelmää "weiße Seiten" voidaan pitää kuvailevana myös näiden palveluiden osalta, koska sillä osoitetaan niiden käyttötarkoitus (ks. vastaavasti em. asia UNIVERSALTELEFONBUCH ja UNIVERSALKOMMUNIKATIONSVERZEICHNIS, tuomion 26 ja 28 kohta).

99 Näin ollen kantajan väite, jonka mukaan henkilö, joka kohtaa merkin WEISSE SEITEN, ei ajattele toimitus-, kustannus- tai julkaisemispalveluita, ei voi menestyä, sillä valituslautakunta on osoittanut riittävän yhteyden näiden palveluiden ja niiden tavaroiden välillä, joiden osalta sanayhdistelmä "weiße Seiten" merkitsee "yksityishenkilöiden puhelinluetteloa".

100 Näin ollen valituslautakunta ei ole tehnyt arviointivirhettä edellä tarkoitettujen tavaroiden ja palveluiden osalta.

101 On vielä tutkittava tavaramerkin WEISSE SEITEN mahdollinen kuvailevuus seuraavien luokkaan 16 kuuluvien tavaroiden osalta: "paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; taiteilijantarvikkeet; konttoritarvikkeet (paitsi huonekalut); neuvonta- ja opetusvälineet (paitsi laitteet)".

102 Tältä osin valituslautakunta on riidanalaisen päätöksen 81 kohdassa todennut seuraavaa:

> "'Paperi' muodostuu lehdistä. Kun lehdet eivät ole erillisinä, vaan sidottuina, nidottuina tai muulla tavalla yhdistettyinä, riippumatta siitä onko niille painettu jotakin, niitä kutsutaan nimellä 'Seiten' – – Ei ole myöskään pois suljettua, että ilmaisusta 'Seite' – – tulee tai on jo tullut sanan 'Blatt' (lehti) synonyymi. Se, että täsmennetään, että on kyse valkoisista sivuista, on paperin ominaisuuden suora ja konkreettinen merkintä, jonka kuluttajat huomioivat ostopäätöstä tehdessään, päinvastoin kuin mitättömyysosasto on katsonut. Yleisilmaisu 'konttoritarvikkeet' sisältää myös paperin, joten sanayhdistelmä 'weiße Seiten' on kuvaileva merkintä myös niiden osalta. Sama voidaan todeta 'neuvonta- ja opetusvälineiden' osalta, koska nämä välineet koostuvat ennen kaikkea kirjoista. Se, että täsmennetään, että opetettava asia painetaan valkoisille sivuille, on olennainen tavaran ominaisuuksien merkintä. 'Taiteilijantarvikkeet' on toinen yleisilmaisu, joka osaltaan kattaa myös piirustuspaperin, kuten on jo todettu, ja joka on myös kuvaileva niiden osalta."

103 On todettava, että valituslautakunnan arviointi on oikea. Kyseinen sanayhdistelmä voidaan näet helposti ymmärtää merkityksessä "weißfarbige Seiten" ja sitä voidaan käyttää, kuten SMHV ja väliintulija esittävät, "weißfarbige Blätterin" synonyyminä. Näin ollen sitä voidaan pitää kuvailevana ainakin paperin osalta ja, koska kantaja ei ole tehnyt eroa yleisen ryhmän "paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin" sisällä, kaikkien näiden tavaroiden osalta.

104 ”Taiteilijantarvikkeiden” osalta on todettava, että niihin voivat kuulua kaikki tarvikkeet, joita taiteilijat käyttävät. Niihin voi siis myös kuulua paperi, ja koska kantaja ei ole rajoittanut tätä ryhmää siten, että paperi suljetaan sen ulkopuolelle, sanayhdistelmää ”weiße Seiten” on pidettävä kuvailevana ryhmän ”taiteilijantarvikkeet” osalta.

105 ”Konttoritarvikkeiden (paitsi huonekalut)” ryhmään voivat sisältyä esimerkiksi lehtiöt ja tulostuspaperi ja, koska kantaja ei ole rajoittanut tätä ryhmää, kyseistä sanayhdistelmää voidaan pitää kuvailevana näiden tavaroiden osalta.

106 Lopuksi ”neuvonta- ja opetusvälineisiin (paitsi laitteet)” pätee sama päättely kuin edellä mainittuihin tavaroihin. Koska kantaja ei ole sulkenut valkoisia lehtiä tai sivuja näiden välineiden ulkopuolelle, on todettava, että tavaramerkkiä voidaan pitää kuvailevana näiden tavaroiden osalta.

107 Näin ollen, koska kantaja ei ole tehnyt eroa näiden yleisten ryhmien sisällä tai rajannut niitä, valituslautakunnan arviointi on vahvistettava kaikkien edellä 101 kohdassa mainittujen tuotteiden osalta.

108 Näistä toteamuksista seuraa, että yhteys tavaramerkin WEISSE SEITEN ja kaikkien kyseessä olevien tavaroiden ja palveluiden ominaispiirteiden välillä on riittävän läheinen, jotta voidaan soveltaa direktiivin N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa säädettyä kieltoa.

109 Näin ollen kantajan kolmas kanneperuste on hylättävä.

110 Neljännen kanneperusteen osalta, joka koskee asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan rikkomista, on todettava, että kuten asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdasta ilmenee, riittää, että jokin ehdottomista hylkäysperusteista soveltuu, jotta merkkiä ei voida rekisteröidä yhteisön tavaramerkiksi (asia C-104/00 P, DKV v. SMHV, tuomio 19.9.2002, Kok. 2002, s. I-7561, 29 kohta).

111 Lisäksi oikeuskäytännön mukaan sanamerkiltä, joka asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitetulla tavalla kuvailee tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia, puuttuu tämän takia väistämättä 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky näiden samojen tavaroiden tai palvelujen osalta (ks. vastaavasti asia C-265/00, Campina Melkunie, tuomio 12.2.2004, Kok. 2004, s. I-1699, 19 kohta ja asia C-363/99, Koninklijke KPN Nederland, tuomio 12.2.2004, Kok. 2004, s. I-1619, 86 kohta).

112 Näin ollen kantajan neljättä kanneperustetta ei voida hyväksyä.

113 Kanne on siten hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

114 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan SMHV:n oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti. Koska väliintulija ei ole vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, sen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(kolmas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Kantaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut lukuun ottamatta väliintulijan oikeudenkäyntikuluja.

3) Väliintulija vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Jaeger Tiili Czúcz

Julistettiin Luxemburgissa 16 päivänä maaliskuuta 2006.

E. Coulon M. Jaeger

kirjaaja jaoston puheenjohtaja